

Sygn. akt V Ca 3330/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - SSO Agnieszka Fronczak (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2013 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...)

przeciwko B. B.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Żoliborza w Warszawie

z dnia 13 lipca 2012 r., sygn. akt I C 562/12

oddala apelację.

Sygn. akt V Ca 3330/12

UZASADNIENIE

Apelacja pozwanej nie mogła zostać uwzględniona jako pozbawiona uzasadnionych podstaw prawnych.

Sąd II instancji w pełni podziela ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy, jak również wnioski z nich wywiedzione. Przeprowadzone rozważania prawne i ich argumentacja zawarta w uzasadnieniu kwestionowanego wyroku zasługują na pełną akceptację i mogą być przyjęte za własne przez Sąd odwoławczy, więc powielanie ich ponownie w pełnym zakresie na obecnym etapie postępowania nie jest celowe.

Zebrany przez Sąd I instancji materiał dowodowy został oceniony zgodnie z regułami określonymi w 233 k.p.c., bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, a apelacja pozwanej stanowi z tego punktu widzenia jedynie polemikę z prawidłowymi rozważaniami Sądu I instancji, gdyż nie wykazuje merytorycznej zasadności zarzutów w odniesieniu do poczynionych ustaleń, a jedynie powtarza argumenty przytoczone już na wcześniejszych etapach postępowania.

Z prawidłowo bowiem ustalonego przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego wynika jednoznacznie, że pozwana B. B. jechała autobusem komunikacji miejskiej linii (...) należącym do powoda i nie posiadała biletu upoważniającego ją do przejazdu, ani też dokumentu uprawniającego do bezpłatnego przejazdu. Załączona przez pozwaną kserokopia biletu 20 minutowego potwierdza jedynie, iż bilet został skasowany o godzinie 13.16, nie świadczy natomiast, że został skasowany w autobusie linii (...). Powód zaś zdołał wykazać, że bilet ten nie został skasowany w autobusie linii (...), ale w tramwaju nr (...) - już po przeprowadzonej kontroli (historia transakcji – k. 22).

Ponadto zauważyć należy, że pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty wskazuje, że przedmiotowy bilet został przez nią skasowany po wejściu do autobusu linii nr (...) na przystanku (...), a następnie - w piśmie procesowym z dnia 16

lipca 2012 r. – przedstawia odmienne stanowisko, tj. że przedmiotowy bilet został skasowany w tramwaju nr (...)i uprawniał ją do przebywania w autobusie linii nr (...). Powyższe sprzeczne ze sobą stanowiska poddają w wątpliwość twierdzenia pozwanej o posiadaniu ważnego biletu w chwili przejazdu linią (...). Wynika z nich bowiem pozbawiony logiki wniosek, że skarżąca o godz. 13:16 wsiadła jednocześnie do autobusu linii (...)i tramwaju linii (...). Zresztą stanowisko zawarte w piśmie procesowym z dnia 16 lipca 2012 r., a będące reakcją na wykazanie przez powoda, że bilet został skasowany w tramwaju nr (...), w ocenie Sądu Okręgowego, zostało przedstawione tylko i wyłącznie na potrzeby niniejszego postępowania.

Gdyby faktycznie skarżąca bilet skasowała w tramwaju nr (...), a następnie przesiadła się do autobusu linii (...), to na pewno na tę okoliczność powoływałyby się od początku postępowania, załączając odpowiedni wydruk rozkładu jazdy linii (...), bądź wydruk tabliczki przystankowej przystanku, z którego miałyby wsiąść do tramwaju o godz. 13:16, jak to uczyniła w przypadku linii (...). Ponadto – jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, gdyby pozwana posiadała ważny bilet - jego kontrola nie zakończyłaby się interwencją (...).

W tym miejscu wskazać należy - odnosząc się do zarzutu skarżącej, że skoro kwestionowała okoliczności będące podstawą żądania, to na niej z mocy art.6 kc spoczywał ciężar udowodnienia swoich twierdzeń. W tym zakresie zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego (por. wyrok z dnia 17 grudnia 1996r ICKU45/96) rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art.3 § 1 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

Pozwana zatem twierdząc, że ważny bilet okazała funkcjonariuszom (...), winna tę okoliczność udowodnić.

Te wszystkie wyżej wskazane okoliczności, a potwierdzone dodatkowo godziną przeprowadzonej kontroli (13:15) wskazaną na wezwaniu do zapłaty (k.4) i piśmie z (...) W.IV (k. 3) odnośnie przeprowadzonej interwencji świadczą, w ocenie Sądu Okręgowego o tym, że pozwana nie posiadała ważnego biletu uprawniającego ją do przejazdu autobusem linii nr (...).

Chybione są również zarzuty skarżącej odnośnie nieważności wezwania do zapłaty. Pozwana sama odmówiła podania danych osobowych i podpisania wezwania. Ponadto wezwanie do zapłaty wypełnione przez kontrolera nie było jedynym dowodem na poparcie twierdzenia powoda. Choć dokument ten nie korzysta z domniemania prawdziwości zawartych w nim informacji, to jednak strona powodowa zdołała wykazać, że oświadczenie w nim zawarte było zgodne z prawdą.

Na koniec można tylko zwrócić uwagę skarżącej, że w myśl § 19 załącznika (tytuł II załącznika – ustalenia dodatkowe) do Uchwały nr (...), wydanej przez Radę Miasta (...)dnia 13 marca 2008 r. w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w (...)w przypadku, gdy pasażer w momencie kontroli biletowej nie może wylegitymować się ważnym biletem imiennym nałożona opłata dodatkowa zostanie anulowana, jeżeli w ciągu 7 kolejnych dni od daty zdarzenia zostanie przedstawiony ważny bilet imienny (co zostało powtórzone w pouczeniu do wezwania). Powód – nawet gdyby pozwana przedstawiła przedmiotowy bilet, nie miał możliwości sprawdzenia, czy faktycznie posiadała ważny bilet i ewentualnego anulowania opłaty dodatkowej, ponieważ był to bilet na okaziciela, który nie posiada danych identyfikujących osobę nim się posługującą.

Odnosząc się do dowodów przedstawionych przez pozwaną w apelacji wskazać należy, że art. 381 k.p.c. i odpowiednio art. 505¹¹ k.p.c. pozwala sądowi drugiej instancji pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, o ile później nie miała potrzeby powołania się na nie. Dokonując wykładni tego przepisu Sąd Najwyższy stwierdził w orzeczeniu z dnia 20.05.1999 r. I CKN 678/97 (nie publ.), że strona składająca wniosek o przeprowadzenie dowodu w postępowaniu apelacyjnym powinna wykazać istnienie przyczyn określonych w art. 381 k.p.c. Według orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 27.01.1999 r. II CKN 789/97

(nie publ.) nowe fakty i dowody skarżący może przedstawić jedynie w apelacji, a druga strona - fakty i dowody im przeciwstawne w odpowiedzi na apelację, pod warunkiem wykazania, że nie mogła z nich skorzystać w postępowaniu przed Sądem I instancji. Apelująca nie wykazała natomiast, że z dowodów wskazanych w apelacji nie mogła skorzystać w postępowaniu przed Sądem I instancji.

Niezależnie jednak od powyższego podnieść wypada, że skuteczność powołania nowych dowodów przed sądem odwoławczym jest obwarowana nie tylko przesłankami określonymi w art. 381 k.p.c., ale także przesłankami wynikającymi z art. 217 § 2 k.p.c. (w związku z art. 391 k.p.c.). Wszystkie zgłoszone przez skarżącą dowody zostały powołane dla zwłoki, gdyż okoliczności sprawy, dla wykazania których zostały powołane, są już dostatecznie wyjaśnione.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.